

ćwiczebnym albo w związku z potrzebą utrzymania jednostki straży pożarnej w pełnej gotowości z innych przyczyn.

§ 2. Pełnienie służby w zakresie operacyjno-technicznym polega w szczególności na:

- 1) operacyjnym zabezpieczeniu miejscowości, zakładów pracy, transportu, obszarów leśnych,
- 2) udziale w akcjach ratowniczych,
- 3) przeprowadzaniu ćwiczeń oraz inspekcji gotowości alarmowej i technicznej jednostek ochrony przeciwpożarowej,
- 4) pełnieniu dyżurów operacyjnych w jednostkach ochrony przeciwpożarowej,
- 5) pozostawianiu w dyspozycji operacyjnej komendanta jednostki organizacyjnej ochrony przeciwpożarowej.

§ 3. 1. Do pełnienia służby w zakresie operacyjno-technicznym są obowiązani z tytułu zajmowanego stanowiska:

- 1) Komendant Główny Straży Pożarnych,
- 2) zastępcy Komendanta Głównego Straży Pożarnych,
- 3) komendanci wojewódzcy straży pożarnych (komendanci straży pożarnych miast wyłączonych z województw),

- 4) główni inspektorzy ochrony przeciwpożarowej w ministerstwach (urzędach centralnych),
- 5) komendanci powiatowi (miejscy, dzielnicowi) straży pożarnych,
- 6) komendanci zawodowych straży pożarnych,
- 7) komendanci szkół pożarniczych,
- 8) starsi inspektorzy ochrony przeciwpożarowej w zjednoczeniach.

2. Funkcjonariuszy pożarnictwa nie wymienionych w ust. 1 wyznaczają do pełnienia służby w zakresie operacyjno-technicznym oraz określają im szczegółowe zadania, w ramach ustalonych w § 2, przełożeni uprawnieni do mianowania na stanowiska służbowe.

§ 4. Komendant jednostki organizacyjnej ochrony przeciwpożarowej może polecić funkcjonariuszowi pożarnictwa pełnienie służby dodatkowej na czas przeprowadzenia akcji ratowniczej lub ćwiczeń albo w razie konieczności czasowego wzmocnienia operacyjnego jednostki organizacyjnej ochrony przeciwpożarowej.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: S. Kowalczyk

49

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW SPRAW WEWNĘTRZNYCH ORAZ PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 4 marca 1975 r.

w sprawie dodatkowych urlopów wypoczynkowych dla funkcjonariuszy pożarnictwa.

Na podstawie art. 15 ust. 2 dekretu z dnia 27 grudnia 1974 r. o służbie funkcjonariuszy pożarnictwa (Dz. U. Nr 50, poz. 321) zarządza się, co następuje:

§ 1. Funkcjonariuszowi pożarnictwa wykonującemu czynności o charakterze operacyjno-technicznym przysługuje corocznie dodatkowy urlop wypoczynkowy w wymiarze:

- 1) 6 dni roboczych — po okresie 5 lat wykonywania tych czynności,
- 2) 9 dni roboczych — po okresie 15 lat wykonywania tych czynności,
- 3) 12 dni roboczych — po okresie 20 lat wykonywania tych czynności.

§ 2. Funkcjonariuszowi pożarnictwa, który w danym roku kalendarzowym wykorzystał już dodatkowy urlop wypoczynkowy, a następnie nabył w ciągu tego roku prawo do urlopu dodatkowego w wyższym wymiarze, przysługuje urlop uzupełniający.

§ 3. Dodatkowy urlop wypoczynkowy nie może być dzielony na części.

§ 4. 1. Przesunięcie terminu dodatkowego urlopu wy-

poczynkowego może nastąpić na wniosek funkcjonariusza pożarnictwa umotywowany ważnymi przyczynami.

2. Przesunięcie terminu dodatkowego urlopu wypoczynkowego jest także dopuszczalne z powodu szczególnych potrzeb zakładu, jeżeli nieobecność funkcjonariusza pożarnictwa spowodowałaby poważne zakłócenia toku służby.

§ 5. Jeżeli funkcjonariusz pożarnictwa nie może rozpocząć dodatkowego urlopu wypoczynkowego w ustalonym terminie z przyczyn usprawiedliwiających nieobecność w służbie, a w szczególności z powodu:

- 1) czasowej niezdolności do służby wskutek choroby,
 - 2) odosobnienia w związku z chorobą zakaźną,
 - 3) powołania na ćwiczenia wojskowe albo na przeszkolenie wojskowe na czas do 3 miesięcy,
 - 4) urlopu macierzyńskiego,
- zakład pracy jest obowiązany przesunąć urlop na termin późniejszy.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: S. Kowalczyk

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: T. Rudolf

50

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 28 lutego 1975 r.

w sprawie zmiany przepisów dotyczących opodatkowania niektórych przychodów podatkiem od wynagrodzeń.

Na podstawie art. 2 ust. 3 pkt 2 lit. a) dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 11, poz. 60 z późniejszymi zmianami), art. 5

ust. 1 pkt 17 i ust. 3 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 7, poz. 41 z późniejszymi zmianami) oraz art. 3 dekretu z dnia 26 października